

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KROL — Zakład Robót Wodno-Kanalizacyjnych Sp. z o.o., S. k.

Strona pozwana: Porr S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności ust. 13, 20, 22 Preambuły Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych⁽¹⁾ i art 18 Traktatu wyrażający zasadę niedyskryminacji dopuszczają możliwość wykluczenia rekompensaty za opóźnienia w płatnościach co do transakcji finansowanych w całości lub w części ze środków pochodzących z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności Unii Europejskiej, które wynika z art 4 pkt 3 lit. c ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 200, s.35; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 17 Tom 001 P. 226 — 229

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 27 listopada 2018 r. — JA przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Rady Ministrów, Ministra Sprawiedliwości i Ministra Finansów

(Sprawa C-745/18)

(2019/C 164/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JA

Strona pozwana: Skarb Państwa — Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości, Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 73 i art. 78 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz poprzedzające je art. 11 część A ust. 1 lit. a) i art. 11 część A ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych —

wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽²⁾ rozumiane w świetle ogólnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej państwa członkowskiego ustalonych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (zwłaszcza wyroki TS: z dnia 19 listopada 1991 r., C-6/90 i C-9/90, Andrea Francovich oraz Danila Bonifaci i in. p. Republice Włoskiej, ECLI: EU: C: 1991: 428; z dnia 5 marca 1996 r., sprawy połączone C-46/93, Brasserie du Pêcheur p. Bundesrepublik Deutschland oraz C-48/93, The Queen p. Secretary of State for Transport ex parte Factortame Ltd i in., ECLI: EU: C: 1996: 79), należy rozumieć w ten sposób, że od dnia 1 maja 2004 r. stanowią one źródło obowiązku ustanowienia przez państwo członkowskie, które przystąpiło do Unii Europejskiej z tym dniem, przepisów przewidujących przyznanie syndykowi masy upadłości wynagrodzenia powiększonego o kwotę podatku od wartości dodanej (VAT), należną od tego wynagrodzenia?

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 347 s. 1

⁽²⁾ Dz. Urz. L 145, s. 1; Polskie Wydanie Specjalne Rozdział 09 Tom 01 P. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polska) w dniu 12 grudnia 2018 r. – Mikrokasa S.A. w Gdyni i Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie przeciwko XO

(Sprawa C-779/18)

(2019/C 164/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Mikrokasa S.A. w Gdyni, Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie

Strona pozwana: XO

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽¹⁾, zwłaszcza art. 3 pkt g), art. 10 ust. 1 i art. 22 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie takiemu wyodrębnieniu tzw. „pozaodsetkowych kosztów kredytu”, ustalanych ryczałtowo według ustawowego wzoru obliczeniowego opisanego w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim (ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim Dz. U. 2018. 993 j.t.), z tzw. „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta”, określonego we wspomnianej wyżej dyrektywie, w sposób pozwalający na ukrycie przed konsumentem rzeczywistych pozaodsetkowych kosztów kredytu ponoszonych przez przedsiębiorcę?